

ven, og jeg tillader mig at nævne denne Frygt, fordi det i en væsentlig Grad var Anledning til, at Enden paa Forhandlingerne den Gang blev, som den blev. Jeg lægger ikke Skylden paa det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) som En af dem, der den Gang stemte for Grundlovsforandringen; thi ganske vist havde han en ordførende Stilling ved de sidste Forhandlinger til Fordel for Forslaget, men jeg anser ikke dette for at være afgjørende. Det, jeg anser for at være det Afgjørende, var den Frygt, som var vakt gennem den hensynsløse og paa mange Hold uretsfærdige Agitation, der dreves i Landet, og det er min Opfattelse, at det er det Samme, som er Tilfældet nu. Naar der med den Styrke og det Sammenhold strides mod de Fordringer, som opstilles fra dette Things Side, naar Regjeringen føler det i saa hoi Grad som sin Pligt at blive staaende under disse Kampe, er det, fordi Enhver er Vidne til den hensynsløshed i Agitationen, der drives fra de Herrer's Side, som fra den anden Side føre Agitationen her i Landet i Diebliffet, (B. Ho lm: S lige Maade!) fordi de se, i hvilken Grad man vækker Befolkningen i en Retning, som er uheldig, og i hvilken Grad man er uretsfærdig, baade paa det ene og det andet Hold. Naar det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm) afbryder mig med at sige „i lige Maade“, skal jeg gjerne tage det op og svare ham med at sige, at der drives fra vor Side ikke nogen anden Agitation end den Kontraagitation, som er absolut nødvendig overfor de Bevægelser, som de Herrer reise. Derfom de ville standse Agitationen fra deres Side, hører der ikke Nøget til for at faae os til fra vor Side at standse; vi skulle nødtvungne være villige til det; men saa længe man holder Kampen staaende, som man har gjort, skjønner jeg ikke rettere, end at det er nødvendigt for os Andre at fortsætte. Og jeg ser nu ikke rettere, end at, naar de Herrer her i Thinget stedse søge at reducere os, der staa paa den anden Side, til at være et saadant Minimum, som de mene let at kunne faae Bugt med, idet de betegne os, som det saa ofte sker, som en lille Kat, der ikke har Stort at behyde, og som man meget let kan dreie Halsen om paa, saa gjøre de sig skyldige i en Undervurdering af de virkelige Forhold. Jeg vil til Gjengæld ønske, at vi Andre maa undgaa at gjøre os skyldige i en Undervurdering af de Herrer, og jeg tror heller ikke, at vi gjøre os skyldige dert. Jeg tror, vi ere paa det Rene med, hvilken Styrke de have i Retning af Tilhængere omkring i Landet, og hvilken Styrke de have i Retning af den indre Kraft, de

saa vel ved deres Sammensætning som ved deres indbyrdes Sammenhold have. Men paa den anden Side mene vi at være saa stærke og at have en saadan Grund under Fødderne, at vi heller ikke behøve at lade os trænge faaledes til Side, som de Herrer forsøge. Og naar nu et æret Medlem har ment, at de Resultater, vi udbrage af Valgene, ere urigtige, saa tillader jeg mig dog at fastholde, at vi med Sikkerhed kunne udbrage de Resultater af Valgene, at vi ere forholdsvist betydeligt stærkere i Befolkningen end her i Thinget, fordi de ensidige Flertalsafgjørelser selvfølgelig maa give et saadant Forhold. Men naar dette Forhold — jeg kommer til at nævne det igjen om et Diebliff — er faaledes, ser jeg ikke rettere, end at vi have den allerhøieste Opfordring til at staa fast paa det, vi anse for at være det Rigtige, indtil den Tid kommer, da det kan klare sig paa en saadan Maade, at vi kunne komme til Forhandlinger, der kunne føre til virkelig Forstaaelse. Jeg ser godt, at dette ikke er Tilfældet i dette Diebliff. Jeg ser godt, at saa længe man handler efter en saadan Sætning som den, der er fremkommet paa andet Sted, at enten skulde Regjeringen tvinges til at bryde Grundloven og gjøre Statstrup, eller den skulde falde — saa længe man fra anden Side lader en saadan Sætning være ledende for sin Politikk, saa længe er der intetfomhelst Udkomme med de Herrer (Berg: Hvor staaer den Sætning?). Den Sætning har staaet i „Morgenbladet“ og er gjengivet i en Tale, det ærede Medlem har holdt ude paa Sjælland. Den er forøvrigt brugt i forskjellige Former af forskjellige Medlemmer, snart til en, snart til en anden Tid, hvilket tilstræffelig kan godtgjøres. Ja, det er et Forhold, jeg endnu skal tillade mig at omtale, inden jeg kommer til Slutningen, og som ogsaa den sidste ærede Tale kom ind paa, da han angreb Regjeringen for dens foreløbige Love, navnlig dem fra sidste Efteraar indeholdende Tillæg til Straffeloven samt Lovene om Gendarmerikorpsen og om Politistyrkens Forøgelse. Uden at komme dybt her ind paa, skal jeg blot udtale, at den førstnævnte Lov efter min Mening har en meget væsentlig Feil, nemlig den, at dens Bestemmelser ikke bære Datoen af 3die Januar 1851 og ikke indeholde en hel Del mere end den gjør i Retning af at begrænse Pressens Brug. For ikke at blive misforstaaet skal jeg forklare mig nærmere. Det er nemlig min Mening, at den Maade, hvorpaa Pressen meget ofte bliver brugt — jeg vil her tilføje baade fra den ene og den anden Side — er en saadan, at den kun fører til at gjøre Forholdene værre, og derfom vi havde haft Bestemmel-